

Pau Vidal

96 / 100

TRUJA

En propietat la femella de *Sus scrofa* hauria d'anar a l'entrada **puta**, perquè no deixa de ser un eufemisme (més per la suposada brutícia moral de les professionals que no pas pels hàbits: des de quan les truges són unes fresques? Això les gallines). Però, a la seva manera, té una frescor que la distància de l'original (i que comparteix amb ses germanes **porca** i **verra**, la meva preferida). Perquè **puta** està tan sentit, forma part de tantes expressions i ha generat tants derivats (**putejar**) que és com si estigués gastat, mentre que **truja**, **porca** i **verra**, totes tres tan sonores, tan contundents, evocuen ressos de festa major, de xicotassos que la diuen gruixuda per fer el valent, per posar a prova els companys, pel gust de dir-la grossa, però que en realitat són uns sentimentals que fan versos d'amagat i mai seran capaços d'escopir-li amb menyspreu "puta!" a cap dona, i encara menys amb l'escuradents a la boca.

Els sinònims de la cosa en realitat conformen un gènere en ells mateixos, que tanmateix es presta més a la caricatura o el folklorisme que no pas a l'ús quotidià. Es tracta de troballes més o menysafortunades com les que van recollir els de La Trinca al seu "Bolero": **bacona**, **marcolfa**, *guarra* (barbarisme), *golfa* (ídem), **filla de marfanta**... I encara: **bagassa**, **barjaula**, **bordellera** o **maturranga**. I, per damunt de totes, **bandarra**, l'única que ha crescut fins a guanyar un altre sentit, el de 'aprofitat, home sense escrúpols'.

* * *

Truja (o **trujota**): lesbiana o gai a qui agraden molt les pràctiques considerades "més brutes".

[Taller d'argot bord, argotbord.blogspot.com.es]

* * *

–Ja et crec, ja et crec! Aquella mossa, sí, aquella mossa en té tota la culpa! N'hi hauria per trucar-li a casa seva i dir-li el que pensem d'ella! Tu ja saps com me la mirava!

–Com? –demana per demanar, cansat de sentir-ho de boca seva moltes vegades que havien parlat del futur d'una relació que els semblava massa eufòrica.

–Com una escalfabraguetes! –proclama sorollosament, bo i estam-pint el puny de la mà esquerra contra la taula amb tanta fúria que fa moure una mica de lloc el seu plat–. Ho vaig veure clar el dia que va ser aquí a casa dinant! Te'n recordes de la faldilla que duia, la **porcas-sa**? Asseguda a taula, se li enfilava no vulguis saber fins a on! Compta tu que li hauríem pogut veure les calces i tot!

–Sí, sí –accepta una mica cohibit, perquè el comentari de la dona li renova el pensament d'una mena de nuesa encara molt més descordada–. Li agradava anar molt curta...

–Molt curta i escotada! –afegeix llenya al foc–. No em diguis que no! No ens va ensenyar les metes de miracle!

[Antoni Pladevall, *La papallona negra*, Columna, 2010]

* * *

–T'has atipat tant com t'ha rotat i ara em surts que te n'han passat les ganes? Què et pensaves, que em faries passar amb raons? Amb aquest vellet no en tinc ni per començar! Això et pensaves, oi, **verra**, més que **verra**! Doncs ara veuràs el vellet com et demostra que l'has ben cagada!

Més que pel to, l'Angela es devia espantar pel vocabulari, perquè el va mirar com si el veiés per primera vegada.

–Et... et feia diferent.

–Doncs feies mal fet!

Rabiüt, d'una estrebada es va treure americana i camisa i es va quedar espitregat. Se sentia ridícul, i segurament ho era. Es moria de vergonya pel que estava fent, però el numeret no es podia acabar fins que ella no es desmuntés.

[Andrea Camilleri, *La dansa de la gavina*, Edicions 62, 2012]

Emprenyòmetre